

ELVIS BOŠNJAK

Elvis Bošnjak (1971) diplomirao je glumu i kao glumac radio najprije u HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, a zatim u HNK Split gdje i danas radi. Do rujna 2006. bio je direktor Drame HNK u Splitu. Osim što glumi, uspješno piše i drame. Živi i radi u Splitu.

Drame: *Otac*, *Nosi nas rijeka*, *Hajdemo skakati po tim oblacima*, *Srce veće od ruku*

PREMIJERE
MEĐUNARODNA
SCENA
ONI KOJI
DOLAZE...
AKTUALNOSTI
DRUGA
STRANA
VOX
HISTRIONIS
IZ POVIJESTI
TEORIJA
NOVE KNJIGE
DRAME

SRCE VEĆE OD RUKU

LIKOVİ

MUŽ

ŽENA

PRIJATELJ

PRIJATELJICA

Prvi prizor

Stan. U krevetu leže Muž i Žena. Gledaju televizor ili čitaju ili slušaju glazbu ili vode ljubav ili samo leže i šute. Uz Muža leži Prijateljica, uz Ženu leži Prijatelj. Ugase televizor ili glazbu ili odlože to što čitaju ili prestanu voditi ljubav. Šute.

ŽENA: **Laku noć.**

MUŽ: **Laku noć.**

Muž se okrene i zagri Prijateljicu. Žena se okrene i zagri Prijatelja. I oni zagrlje njih. Spavaju.

ŽENA: **Zakasnit ćeš.**

MUŽ: **Znam.**

Šute.

ŽENA: **Zakasnit ćeš.**

MUŽ: **Znam.**

Ustane. Oblači se. Ulazi Prijatelj. Sjedne na krevet pored Žene. Žena se nasmiješi. Prijatelj je uhvati za ruku.

PRIJATELJ: Dobro jutro.

ŽENA: Dobro jutro.

Poljube se. Muž izade.

ŽENA: Danas ću te vidjeti.

PRIJATELJ: Ali kratko.

ŽENA: Svejedno.

PRIJATELJ: Samo kava.

ŽENA: Svejedno. Sretna sam. Oprat ću kosu.

PRIJATELJ: Ja ću je mrsiti.

ŽENA: Mmmmmm, mrsit ćeš je, ali ne danas.

Nasmiješe se.

ŽENA: Nažalost. liiii, obući ćuuuu...

PRIJATELJ: Što?

ŽENA: Mmmmm, neću ti reći.

PRIJATELJ: Molim te.

ŽENA: M-m.

Čuje se kako Muž pere zube, grglja vodu u ustima, poteže vodu, zvuk aparata za brijanje. Žena se uspravi, osluškuje.

ŽENA: Tako sam sretna što dolaziš danas.

PRIJATELJ: I ja sam sretnan.

Zagrlje se. Ljube se. Ulazi Muž.

MUŽ: **Pada kiša.**

ŽENA: **Kiša?**

MUŽ: **Da.**

ŽENA: **I, što ćemo sad?**

MUŽ: **Ništa. Idem autobusom.**

ŽENA: **Ako pada kiša... čekaj da vidim.**

Ustane, gleda kroz prozor. Prijatelj izade.

ŽENA: **Možda prestane.**

MUŽ: **Sumnjam.**

PREMIJERE
MEĐUNARODNA
SCENA

Drugi prizor

ONI KOJI
DOLAZE...

AKTUALNOSTI

DRUGA
STRANA

VOX
HISTRIONIS

IZ POVIJESTI

TEORIJA

NOVE KNJIGE

DRAME

Stan. Jutro. Muž i Žena u krevetu. Muž se probudi. Sjedi u krevetu. Pogleda Ženu koja spava pored njega. Uzdahne, bolno, glava mu klone na prsa. Uhvati se za glavu. Uzdiše. Ulazi Prijateljica. Muž podigne glavu, nasmiješi se. Oña sjedne na krevet, poljubi ga.

PRIJATELJICA: Dobro jutro.

MUŽ: Dobro jutro.

Miluju se po obrazima.

MUŽ: Sanjao sam te.

PRIJATELJICA: Zbilja? Što smo radili?

MUŽ: Putovali.

PRIJATELJICA: Gdje?

MUŽ: Vlakom, preko polja, kroz šumu, negdje.

Žena se probudi. Rasteže se. Muž pogleda ženu. Prijateljica izade pogledavajući Muža. Muž legne. Žena se uspravi.

ŽENA: **Dobro jutro.**

MUŽ: **Dobro jutro.**

Šute. Žena gleda pred sebe. Izvadi odnekud sat, pogleda, vrati sat natrag. Legne. Leže i šute.

ŽENA: **Ja ću još malo.**

Muž pogleda Ženu. Žena pogleda Muža. Dugo se gledaju.

MUŽ: **Dobro.**

Leže.

ŽENA: **Ješu budni?**

MUŽ: **Nisu.**

ŽENA: **Ne mogu ih poslati pješice u školu, po kiši.**

Žena izade.

MUŽ: **Znam.**

Sjedne na krevet. Zapali cigaretu. Ulazi Prijateljica.

PRIJATELJICA: Zašto pušiš tako rano?

MUŽ: Nedostaješ mi. Bole me prsa. Nebo mi teško pritišće glavu. Nema dubine to nebo. Jutro mi je strašno. Strah od dana koji stoji preda mnom. Dana u kojem te neću vidjeti.

PRIJATELJICA: Vidjet ćeš me.

MUŽ: Kad?

PRIJATELJICA: Ne znam. Čim bude moguće. Želim to. Svaki dah mi je napor. Svaki korak treba posebnu koncentraciju. Svaki korak traži cijelu mene. Ne mogu živjeti tako.

Prijateljica sjedne do njega, pomiluje ga po kosi.

MUŽ: O Bože!

PRIJATELJICA: Što ti je?

MUŽ: Bilo kad, bilo gdje, samo da te malo dotaknem, doći ću gdje hoćeš. Samo da malo budem sam s tobom.

PRIJATELJICA: Ne mogu danas. Četiri dana te nisam vidjela, Bože! Želim to, znaš da želim, ali kako? Možda sutra, kava, ne znam.

MUŽ: Ne kava, mogu li doći kod tebe?

PRIJATELJICA: Ne sutra, nisam sama. Sutra kava.

MUŽ: Možemo li prošetati negdje uz more, gledati more, makar samo dvadeset minuta, i šutjeti.

PRIJATELJICA: Možda, ne znam. To bi bilo lijepo. Želim te vidjeti, makar samo prošao pored mene. Jedan pogled na tebe me tako smiri, osjetim se zaštićenom. Volim samu sebe. Zbog tebe volim sebe.

Ulazi Žena.

ŽENA: **Zašto pušiš tako rano?**

MUŽ: **Ne znam.**

Šute.

MUŽ: **Ne znam. Tako. Došlo mi...**

ŽENA: **Zakasnit ćeš na autobus. Kasniš na posao.**

MUŽ: **Znam. Idem.**

ŽENA: **Ako sačekaš još malo, možeš ih ti odvesti u školu. Pa onda idi automobilom.**

Prijateljica izade.

MUŽ: **Da. Možda. Ne, bolje ne, sad već kasnim i... što ako kiša ne prestane padati, kako ćeš po njih?**

ŽENA: **Da... u stvari.**

MUŽ: **Bog.**

Izade.

ŽENA: **Bog.**

Treći prizor

Prijatelj vozi automobil. Do njega sjedi Žena.

PRIJATELJ: Kasnim. K vragu. Već kasnim. Zašto baš sad mora biti ovakva gužva?! Ne mogu ovuda. Idem na staru cestu. Tamo ima više semafora. Opet crveno. O Bože! Tri minute. Gubim tri minute. Pola sata sam htio biti s tobom. Samo pola sata.

ŽENA: Smiri se, molim te, smiri se. Deset minuta, dovoljno je deset minuta, samo budi moj. Ne juri, slupati ćeš se pa se nećemo vidjeti nikako. Polako, čekam te. Veselim se. Dovoljno je da te malo udahnem. Udahnuti tvoju blizinu. Što ćeš mi dati ako dođeš takav? Što ću ti dati? Polako, molim te.

PRIJATELJ: Ne, idem ovuda. Ovuda je brže. Nećemo moći voditi ljubav, nećemo imati vremena za to. Možda, na brzinu, tijelo potrošeno kao vrisak.

ŽENA: Ne mogu tako. Ne osjetim te. Projuriš kroz mene. Ostanem prazna, poražena. Poljubit ćeš me, to je dovoljno. Jedan poljubac, samo da je potpun. Usne koje ne žure, usne koje ne pokušavaju stići na druga mjesta. Onda me ne ljubiš, juriš usnama po meni ne osjetivši me. Samo približi usne, u poljubac koji nije poljubac, u poljubac koji je drhtanje, odustani od poljupca u zadnji tren, nemaj snage za poljubac, ne pomiči usne, ostani sapet na mojim usnama dok usne bride i gore kao plamen žigice što spušta se u prsa i zapali mi cijelo biće i tvoja sam bez vremena bez otkucaja srca svoja sam bez života, duše što uvija se oko tvoje duše, i miješaju se, miluju se kao dim dviju cigareta i sretna sam ne postojim luda sam sretna sam nepodnošljivo.

PRIJATELJ: Još dvije ulice. Dobro je. Još samo dvije ulice i moja si.

Četvrti prizor

Muž sjedi u autobusu. Do njega sjedi ili pored njega stoji Prijateljica. Muž gleda kroz prozor.

MUŽ: Gdje si sad? Jesi već budna?

PRIJATELJICA: Kako znaš?

MUŽ: Piješ kavu, noge su ti na sjedalici, pušiš.

PRIJATELJICA: M...hm. I mislim na tebe. Toplo mi je oko srca.

MUŽ: Ne misliš na mene. Misliš na dan koji stoji pred tobom. Kišni dan. Ti za svaki dan kažeš da je lijep. Meni su svi dani isti. Prolaze bez tebe. Počnu i završe s tvojim imenom. Zazvoni tvoje ime čim jutro pomiluje san. Što si ono rekla? O Bože, može li sutra, sutra početi drugačije. "Život je lijep." Uzmeš mi ruku, pomiluješ prste, to je divno, tvoje oči i glas topao, kaže: "Život je lijep."

Prijateljica uhvati Muža za ruku.

PRIJATELJICA: Život je lijep.

MUŽ: Život je lijep. O Bože! Svega mi je malo s tobom. Proklet sam, proklet sam.

PRIJATELJICA: Letim s tobom, letim. I ne znam kud. I bolja sam, bolja. Sve mi se nekako čini ljepšim. I stižem svugdje, kao nekakav leptir, tu na cvijet, tu na drvo, tu dodirnem ovoga i shvaćam ga, slušam sve oko sebe, imam vremena za sve.

Muž iziđe s autobusa, ide ulicom, Prijateljica za njim.

MUŽ: Ne, ne misli, ne misli. Što ti sve moram ispričati? Toliko stvari, ne, neću stići sutra, kad, u koliko sati? Ne, izaći ću s posla ranije. Moram te sutra vidjeti. Makar pet minuta. Što ako budeš hladna? Što ako me ne voliš? Igraš se sa mnom, o Bože, uzimaš me...

PRIJATELJICA: Misli na sebe. Ja volim kad ti misliš na sebe. To mi daje pravo da i ja mislim na sebe. Ako sam stalno nesretna što te nemam, neću biti sretna ni kad si tu, jer ću opet misliti na vrijeme kad te neće biti. Misli na sada. Misli na sada.

MUŽ: Nemoj mi javiti da sutra ne možeš, nemoj mi jav-

iti da sutra ne možeš. Koliko je sati? Možda prođeš... Sad, sad bi mogla proći... možda stignem...

Okrene se i ide u drugom smjeru. Prijateljica ide za njim.

PRIJATELJICA: Kasniš na posao. Sutra, ej, vidjet ćemo se sutra. Želim to, dodirnut ću ti ruku ispod stola. To će biti dosta, za dan, za dva dana.

Muž zastane, okrene se. Prijateljica ide za njim.

MUŽ: Ne, ne, ne, ne mogu to, ne mogu... možda...

PRIJATELJICA: Vodim djecu u školu.

MUŽ: Vodiš djecu u školu. Da pada kiša. Kišobran? Gdje mi je kišobran? Ne, nisam ga uzeo, zaboravio sam.

Odlazi ulicom. Prijateljica ide za njim.

Peti prizor

Stan. Žena kuha kavu ili briše mokru kosu ili oblači kakvu haljinu, stavlja kekse na stol. Prijatelj sjedi za stolom ili stoji kraj nje ili leži na kauču, svejedno.

ŽENA: Što ako ne dođeš? Ne, skuhat ću ti kavu odmah. Tako da ne gubimo vrijeme na kuhanje kave. Bože, što radim? Imam vremena. On nije uzeo kišobran. Tako je rastresen. Što mu je? Možda zna? Sjest ću. Što ako ne dođeš? Nemoj mi ne doći.

PRIJATELJ: Sjedni. Tu sam. Umiri se. U panici si, umiri se. Zašto ne razgovaraš s njim? Pokloni mu malo pažnje. Kaži mu nešto lijepo.

ŽENA: Znam, znam. On je tako dobar. Ali ne, ne, ne želim, htjela bih... raditi tako obične stvari s tobom, gledati televizor, šutjeti, šutjeti, gledati tvoje oči, jedeš mi dušu očima. Napusti me tijelo, ne osjećam meso, ni kosti, ni krv, i šutjeti, šutjeti s tobom.

PRIJATELJ: Pa šuti.

ŽENA: Razgovarati samo psima, iz mojih u tvoja, iz mojih u tvoja.

PRIJATELJ: Pa šuti, šuti, psssst.

ŽENA: Uroniti, potonuti u beskraj tvog pogleda i...

PRIJATELJ: Psssst, psssst.

Gledaju se i šute. Prijatelj joj prelazi prstima preko lica, nježno. Žena je zatvorila oči. Prijatelj drži Ženi ruku

PREMIJERE
MEĐUNARODNA
SCENA
ONI KOJI
DOLAZE...
AKTUALNOSTI
DRUGA
STRANA
VOX
HISTRIONIS
IZ POVIJESTI
TEORIJA
NOVE KNJIGE
DRAME

na prsima; ona duboko diše. Opustila se potpuno. A onda stane plakati.

ŽENA: Ne mogu. Poludjet ću bez tebe. Gdje si? Zašto ne dolaziš?

PRIJATELJ: Ej! Ej!

Zagrli je. Zvono na vratima. Žena se trgne, uhvati je panika. Prijatelj je gleda.

ŽENA: O Bože! Tu je. Došao je. Čekaj, nisam kavu... kosa, tu je, mokra. Što ako nije on, što ako je poštar? On dolazi u ovaj sat. Ne, on je, znam da je on.

Odlazi prema vratima. Prijatelj izađe. Žena otvori vrata. Ulazi Prijatelj.

PRIJATELJ: **Bog.**

ŽENA: **Bog.**

Žena uzme ručnik i briše kosu.

ŽENA: **Sjedni. Skuhat ću kavu.**

Prijatelj sjedne.

PRIJATELJ: **Nemam puno vremena.**

ŽENA: **Koliko?**

PRIJATELJ: **Petnaest minuta.**

ŽENA: **Petnaest?!**

PRIJATELJ: **Da.**

Žena kuha kavu.

ŽENA: Petnaest minuta. Isuse, on ima samo petnaest minuta. Što ću s petnaest minuta? **Hoćeš da stavim neku glazbu?**

PRIJATELJ: **M-hm, može.**

Žena odlazi do linije, pušta glazbu. Prijatelj joj priđe, poljubi je. Ljube se. Žena se odmakne, teško diše, pomiluje ga po licu i prsima i ode.

ŽENA: **Uzmi kekse. Kava.**

PRIJATELJ: **Da, kava.** Sjedni, sjedni da te bar pogledam.

ŽENA: **Mlijeko?**

PRIJATELJ: **Može.**

ŽENA: **Čekaj, još nije.** K vragu, ovo kuhalo je tako sporo, neće nikad, trebala sam je skuhati prije.

PRIJATELJ: **Sjedni.**

ŽENA: **Čekaj. Sad ću, kud žuriš?**

Žena donosi šalice i tanjuriće. Nasmiješi se, Prijatelj uzvrat. Žena donosi kavu i mlijeko. Uljeva kavu pa mlijeko. Sjedne.

ŽENA: **Eto.**

Gledaju se, dugo.

ŽENA: **Što gledaš?**

PRIJATELJ: **Ništa.**

Gledaju se, dugo.

ŽENA: Gleda me kao da sam nešto najdivnije na svijetu. Što to on vidi na meni? Ja nisam lijepa, nisam ni mlada, što vidi? Zašto mu se baš ja vidim? Ne, ne, ne, sve to ja umišljam, slažem slike u svojoj glavi. Dalje od toga, dalje! **Nemoj me tako gledati, molim te.**

PRIJATELJ: **Zašto?**

ŽENA: **Bojim se.**

PRIJATELJ: **Čega?**

ŽENA: **Ti gledaj, baš me briga.**

PRIJATELJ: **Sad više neću.**

ŽENA: **Možeš.**

Uhvati ga za lice.

ŽENA: **Molim te.**

Gledaju se, dugo. Prijatelj se primakne. Ljube se.

ŽENA: **Dobro. Dosta. Što radiš danas?**

PRIJATELJ: **Jurim.**

ŽENA: Kud? Kud? Daleko od mene, daleko, ulicama na kojima mene nema. **Juriš?**

PRIJATELJ: **Da.**

ŽENA: Što sam mu ono još htjela reći, nešto o osjećajima, kako osjećam, kako osjećam, ja nisam zaljubljena u njega, ja osjećam zrelu ljubav, zrelu ljubav, to moram reći. **Kad ćemo se opet vidjeti?**

PRIJATELJ: **Vidimo se sada.**

ŽENA: **Znam, ali... kad ću te opet...**

PRIJATELJ: **Ne znam, možda sutra.**

ŽENA: Sutra, sutra, koliko još minuta do sutra. **Ne znam sutra, ne znam što radim sutra.**

PRIJATELJ: **Onda preksutra.**

ŽENA: Ne, ne preksutra, to je strašno. Sutra, sutra. Ne sutra, sad, nemoj ići. **Opet ti gledaš.**

PRIJATELJ: **Gledam.**

ŽENA: **Što?**

PRIJATELJ: **Tebe.**

ŽENA: **Što je toliko zanimljivo na meni?**

PRIJATELJ: **Ti.**

Gledaju se.

ŽENA: **Kako je to moguće?**

PRIJATELJ: **Svašta živi u tebi.**

ŽENA: **Živi i u drugim ljudima.**

PRIJATELJ: **Gledam i druge ljude.**

ŽENA: **Ja sam mislila da tako gledaš samo mene.**

PRIJATELJ: **Sad gledam samo tebe.**

ŽENA: **Da. Ali kasnije ćeš gledati nekog drugog.**

PRIJATELJ: **Kasnije nije važno.**

ŽENA: O Bože, on se samo igra, ne voli me. Promatra me kao malog bijelog miša, žena u očaju, u klopci.

Ne gledaj, molim te.

PRIJATELJ: **Dobro. Oprosti.**

ŽENA: **Ej, ne ljuti se.**

PRIJATELJ: **Ne ljutim se. Moram ići.**

ŽENA: **Već?**

PRIJATELJ: **Da.**

ŽENA: Nemoj ići, molim te, daj da te dodirne, odnesi me, uzmi me, budi moj, budi samo malo moj.

Žena sjedne Prijatelju na koljena, ljubi ga, svlače ono nužno, vode ljubav. Oblače se. Prijatelj je poljubi.

PRIJATELJ: **Bog.**

Ustaju. Idu prema vratima.

ŽENA: **Kad ću te opet vidjeti?**

PRIJATELJ: **Čut ćemo se. Bog.**

ŽENA: **Bog.**

DRAME *Poljube se. Prijatelj izađe. Žena zatvori vrata. Ulazi Prijatelj.*

ŽENA: O Bože, nisam mu rekla ništa, ništa. Što sam sve htjela reći? Zašto uvijek završi tako? Ja sam se bacila na njega. Ja sam kriva. Htjela sam ga imati, imati i opet ga nisam imala. Zašto nije znao kad ćemo se vidjeti. Zašto sam rekla da ne mogu sutra? Sutra, možda bih mogla sutra. Kako sam grubo pitala: "Što me gledaš?" On gleda. Htjela sam da me gledaš, ne vidjeti ništa osim tvojih očiju. Ne, ne, ne, to je do mene, to sam ja, tako me i on nekada gledao, ne, ne baš tako, nikad tako mekano. Zašto nisam ništa rekla? On tako gleda i druge ljude, tako gleda i nju, što ako me ne voli, što ako me sad od ovog trenutka više ne voliš? Rekla sam... što sam rekla? Jesam rekla nešto pogrešno?

PRIJATELJ: Volim te. I sve to što osjećaš znam.

ŽENA: Zašto me nisi samo zagrlio i držao me tako...

Prijatelj zagrli Ženu i poljubi je točno onakvim poljubcem o kakvom je Žena sanjarila.

Šesti prizor

Muš sjedi u kavani i pije kavu, puši. Do njega sjedi ili uz njega stoji ili šeta Prijateljica.

MUŽ: Sedam dana te nisam poljubio. Ne, ne, osam, u četvrtak te nisam poljubio... u četvrtak smo bili zajedno u pošti. Ti si plaćala račune. Naslonila si se ramenom na moja prsa. Jedna starica... miris tvog tijela... ponio sam ga kroz dan... kao bol, ispod nosa.

PRIJATELJICA: Ne okreći sve na mrak, na očaj. Nosi me kao svjetlo u grudima. Budi moje svjetlo. Od tvog svjetla vidim sebe. Budi moja radost.

MUŽ: O Bože, poludjet ću. Tako se ne može živjeti. Umirem, umirem. Gdje si? Što misliš? Ima li mene u tebi? Ti si tu, stalno si tu, uzimaš mi svaki dah, svaki pogled. Ne vidim, ne vidim ljude ove što prolaze pored mene. Ljudi! Ljudi! Vide li oni mene? Postojim li i za koga. Ja sam na nekoj drugoj cesti. Nisam tu, nisam tu, s tobom sam. Gdje si?

PRIJATELJICA: Tu sam. Ima te u meni. Ali ima još ljudi koji me vole, i oni me trebaju. Ne mogu samo misliti na tebe. Ne želim da ti stalno misliš na mene. Zašto hoćeš da budem tako očajna? Želiš da mi bude kao tebi, da budem luda, da budem duh? Ne mogu to, već se gubim, već nestajem. Diši, molim te, diši. Pogledaj te ljude oko sebe, žure, svaki nosi svoju muku. Svijet se kreće sad i ovdje. Juriš prema meni i onda nisi sa mnom ni kad sam tu, već juriš na novi susret, juriš prema meni koju ćeš vidjeti sutra dok stojim pored tebe danas.

MUŽ: Još jedna cigareta. Još jedna. To je pet minuta. Onda kući. Kako ću ući? Kako ću preživjeti dan. Onda večer, nas dvoje sami, ona šuti, čitat ću, da, čitati. Autobus, to je još dvadeset minuta. Ručak. Za ručkom se jede, ne govori se. Ali onda ručak završi. Kava, onda ću piti kavu, onda i kava završi. Cigareta se popuši, kava se popije. O Bože, pola sata do smrti.

PRIJATELJICA: To nije smrt. Pitaj je, odgovorit će ti. O, želim te, želim te, ali želim te živa, ne umiri tako. Ako budeš drugima živ, bit ćeš živ i meni, ako umireš, umireš za sve. Što ću ja ako se ti tako rasplineš?

MUŽ: O Bože, gubim se. Gubim se! Isuse, pomoz mi! Tonem. Kamo ću? Tonem, dublje. Ne dublje, ne! Gubim sve. Gubim dvije žene istovremeno.

PRIJATELJICA: Nemoj izgubiti sebe, molim te, samo nemoj izgubiti sebe.

Muž ustane, ostavi novac na stolu. Ide ulicom, Prijateljica ide za njim.

MUŽ: Sve iznova, sve iznova, učiti hodati, disati, gledati. Gle, neki čovjek preda mnom. Moram proći pored njega, ne mogu se zabiti u njega. Kakav je? Ima brkove. Što će mu brkovi? Djevojčica na biciklu. Vidi li me, vidi li me itko? Ne, ne, kući. Tu ja živim, ne drugi, ne mogu bježati, ne od kuće, to je moje utočište, strah me, mog stola, kreveta... zrcala... obrijat ću se, to je petnaest minuta.

PRIJATELJICA: Obrijao si se jutros.

MUŽ: Obrijao sam se jutros. Što ću onda?

Idu niz ulicu držeći se za ruke. Muž zastane, okrene se, pođe u drugom smjeru.

MUŽ: Sad izlazi s posla, proći će tu, ulicu dalje, tu između onih kuća.

PRIJATELJICA: Ne, nemoj, žurim, neću imati vremena, vidjet ćemo se sutra. Ne mogu tako, u panici, ne mogu, neću ti stići reći ništa, ništa lijepo, ništa što će te učiniti sretnim. Ne ranjavaj se, ne ranjavaj mene bez razloga.

MUŽ: Pet minuta, otpratit ću je, komadić puta. Tu prolazim blizu, samo da je vidim, lakše ću preživjeti dan.

PRIJATELJICA: Bit će nam još teže, znam to, ne čini to.

MUŽ: Ne mogu, moram je vidjeti. Samo osmijeh, jedan, pogled...

Požuri niz ulicu. Prijateljica stoji i gleda za njim.

Muž stoji i čeka. Ulazi Prijateljica.

PRIJATELJICA: **Ej! Otkud ti?**

MUŽ: **Tu, prolazim, gledam cipele.**

PRIJATELJICA: **Lijepo, kupuješ cipele.**

MUŽ: **Ne, samo gledam.**

PRIJATELJICA: **Dobro, ideš kući?**

MUŽ: **Da, imam malo vremena, ako hoćeš...**

PRIJATELJICA: **Ja žurim, moram... otpratit me tu do kraja ulice, hoćeš?**

MUŽ: **Naravno, rado.**

PRIJATELJICA: **Baš lijepo što te vidim.**

MUŽ: **Da, i meni je drago vidjeti tebe.**

Idu ulicom.

PRIJATELJICA: **Kako si?**

MUŽ: **Dobro. Nedostaješ mi.**

PRIJATELJICA: **Da, i ti meni, ali... što ćemo sad?**

MUŽ: **Možemo li se danas vidjeti?**

PRIJATELJICA: **Vidimo se.**

MUŽ: **Poslije.**

PRIJATELJICA: **Ne, ne mogu poslije, vidimo se sad, zar ne? Vidiš li me?**

MUŽ: **Vidim.**

PRIJATELJICA: **Ne vidiš me. Ti već vidiš mene poslije.**

MUŽ: **Ne, vidim te, vidim te sada.**

PRIJATELJICA: **Dobro onda.**

MUŽ: **A sutra?**

PRIJATELJICA: **Eto vidiš. Sad me već vidiš sutra.**

MUŽ: **Dobro, onda ništa.**

PRIJATELJICA: **Ej, sve je u redu, ne ljuti se, molim te. Samo nemojmo na silu. Ne mogu... čujemo se, oprost.**

MUŽ: **Sve je u redu.**

Gledaju se dugo.

PRIJATELJICA: **Zašto nemaš kišobran?**

MUŽ: **Zaboravio sam.**

PRIJATELJICA: **Ali pada kiša.**

MUŽ: **Volim kišu. Bilo bi lijepo kad bismo mogli šetati sami po kiši.**

PRIJATELJICA: **Da, bilo bi. Moram ići.**

Gledaju se, dugo.

MUŽ: **Idi.**

Gledaju se, dugo.

MUŽ: **Idi.**

Prijateljica odlazi. Muž se okrene, odlazi.

MUŽ: Neću se okrenuti, ne, neću se okrenuti. Što ako se ona okrene? Ne, ne, ne gledaj. Gledaj naprijed.

PRIJATELJICA: Zašto si došao? Tako mi je teško što smo se ovako rastali. Htjela bih potrčati za tobom, reći ti volim te, bilo što. Sad neću imati mira cijeli dan. Cijeli dan ću misliti na to. Zašto mi to radiš, imala sam mir ovih dana, ne ranjavaj me. Ne mogu ovako na brzinu, trebamo vremena, mi nikad nemamo vremena biti skupa, gdje? Gdje?

MUŽ: O Bože! Sad mi je još gore. Znao sam da će biti gore. Nisi me htjela vidjeti, nisi htjela. Bježiš od mene. Kući, ona je tvoja sloboda. Ti možeš biti slobodna u svojoj kući, meni je kuća zatvor, zatvor bez kisika, gušim se, Bože. Gdje sam? Idem na autobus.

PRIJATELJICA: Htjela sam te vidjeti. Drago mi je. Ali ne ovako. Ja osjetim tvoju povredu. Osjetim je tako duboko. Prenesem se odmah tu u tvoja prsa, boli me, boli. Trebam mir. Želim te, ali ne mogu bježati, ja to ne mogu, vidjet ćemo se. Sutra, sutra, sjećaš se?

MUŽ: Neću doći sutra. Ja ću prekinuti. Ja moram prekinuti. Ne mogu izaći tako ponižen iz ovoga. Moja odluka, ja moram odlučiti, moram izaći svojom odlukom iz ovoga.

PRIJATELJICA: Ne donosimo odluke, molim te. Pustimo neka se dogodi, neka se dogodi što ima.

MUŽ: Zaboraviti, zaboraviti je. Bože, pomoz mi, pomoz mi da je zaboravim.

PRIJATELJICA: Ne zaboravljaj me, ne zaboravljaj me još. Nisam spremna na to. Ne zaboravljaj me, molim te.

MUŽ: Autobus. Da. Automobil sam ostavio njoj. Ja idem na autobus.

Odlaze.

Sedmi prizor

Prijatelj vozi automobil. Iza njega sjedi Žena.

PRIJATELJ: Tako sam sretan, tako sam sretan što postojiš, što dišeš na ovoj zemlji. Ti si divna, divna žena. Moje tijelo zarobljeno tvojim mirisom nosi tvoje tijelo u dan, u život, obilježeno tobom, tvoje. Obavili smo to, samo smo obavili, ali bilo je lijepo. Da, računa se, računa se da smo vodili ljubav, ne, Bože, nisam te stigao voljeti, trebao sam te voljeti, k vragu!

ŽENA: Bilo je dobro, bilo je lijepo i želim to, ali... želim, o Bože... želim poeziju i ljubav i seks i tijelo ispruženo na krevetu, opušteno u zagrljaju i buđenje uz tvoje tijelo i opet i ponovno.

PRIJATELJ: Navukao sam te na to. Sjedio sam tamo pokušavajući te zarobiti pogledom, natjerati te da me voliš do ludila, zagonetan, dalek, gledam, ja gledam. "Nemoj me gledati! Nemoj me gledati!" Dala si mi se iz straha. Trebao sam te zagrliti, ništa više, držati te u naručju, toplo, mekano. To bi bilo ljepše. Ja sam te morao imati, morao sam te imati do kraja i tako te gubim, gubim te sve više.

ŽENA: Ne moraš me osvajati ničim. Sve je već u tebi, vuče me k tebi, guta me. I dovoljno je što ja postojim, što živiš u meni životom jačim od sebe, jačim od onog što radiš. Jačim od prodiranja u moje tijelo. Dovoljno je to što jesam, što ti jesi. Ne moraš biti ništa drugo, ništa veće, ljepše. Živiš u meni odvojen od svijeta, odvojen od sebe, živiš u meni mojim životom.

PRIJATELJ: Živim u tebi životom kakav ti hoćeš. To nisam ja. To si ti. Ti voliš sebe, voliš to što budim u tebi. Što je to? Navesti ženu da sruši sve oko sebe, zbog tebe, da voli tebe, ljudi zbog tebe, očajava zbog tebe. Zarobiti drugog više no što drugi može zarobiti tebe. Voljeti manje, uzeti više. Prestati voljeti prije, brže no što ona uspije prestati voljeti tebe. Pobijediti, stići brže do ravnodušnosti. Spasiti sebe, ali ona neka se topi, neka umire zbog tebe. To želiš, to je ono što želiš. O Bože, kako je to sebično i jedno.

ŽENA: Prestani s tim! Ne misli tako! Bojiš se! Bojimo se zato što smo ranjivi, što smo sputani. Kada bismo mogli biti slobodni, voljeli bismo bez straha, bez sumnji. Kada bih te mogla voljeti slobodna, dala bih sve, uzela bih sve. Umirem od užasa što te ne mogu imati, umirem od užasa što ti ne mogu dati sebe.

PRIJATELJ: Što je to što mi možeš dati, a ona već nema? Umiranje, sakaćenje, smrt, dok ona daje život. Davati bez traženja, bez imanja. Kad bih te mogao tako voljeti. Kad bih mogao biti toliko velik. Ona stoji tu na cesti, čeka me, čeka mene. Uz nju stoji život. Ja dolazim obilježen tijelom druge žene.

ŽENA: Reci joj nešto lijepo. Budi dobar s njom. Poljubi je.

Osmi prizor

Na cesti stoji Prijateljica. Uz nju stoji Muž. Približava se automobil u kojem su Prijatelj i Žena.

PRIJATELJICA: Otidi od mene, molim te. Napusti me. Sad moram biti s njim, razgovarati s njim, izadi iz mene, molim te. Ne, ne, ne misli na njega, ne misli na njega.

Automobil se zaustavi. Prijateljica otvori vrata.

PRIJATELJICA: Ne ulazi sa mnom u taj automobil, ostani tu na cesti, sam, daleko od mene, sad moram otići bez tebe, oslobođena od tebe, oslobodi me Bože, molim te.

Muž sjedne na zadnje sjedište do Žene. Pogledaju se.

PRIJATELJ: **Bog.**

PRIJATELJICA: **Bog.**

ŽENA: Poljubi je.

Muž i Žena se gledaju. Automobil krene.

PRIJATELJICA: **Kako si?**

PRIJATELJ: **Dobro? Ti?**

PRIJATELJICA: **Dobro. Što si radio danas?** Pričaj nešto, samo pričaj, molim te.

PRIJATELJ: Bio sam kod ljubavnice. **Ništa važno. Ti?**

PRIJATELJICA: **Uvijek isto.**

PRIJATELJ: Vodili smo ljubav. Volim je. Tebe više ne volim. **Odveo sam djecu kod svojih.**

PRIJATELJICA: **Zašto?**

PRIJATELJ: **Htjeli su ih vidjeti.**

PRIJATELJICA: **Zašto nisu došli k nama?**

PRIJATELJ: **Vode ih u cirkus.**

PRIJATELJICA: **Cirkus je u gradu, divno.** O Bože, bit ćemo sami.

PRIJATELJ: **Bit ćemo sami.**

PRIJATELJICA: **Divno. Što ćemo raditi?**

PRIJATELJ: **Ne znam.** Ne znam, što ćemo raditi? **Oni žele da djeca prespavaju kod njih.**

PRIJATELJICA: **Prespavaju? Zašto?** O ne, samo to ne.

PRIJATELJ: **Dobro, onda ne moraju.**

PRIJATELJICA: **Ne, ne, sve je u redu, neka prespavaju.** Kako ću preživjeti ovu večer? Gdje si? Gdje si? Sad te trebam.

Muž stavi ruku Prijateljici na rame.

MUŽ: Tu sam. S tobom sam.

PRIJATELJICA: Ne ostavljaj me sad, sad nemam kud. Sad moram biti s njim, sama.

ŽENA: Izvedi je na večeru. To će joj biti drago.

PRIJATELJ: **Možemo izaći vani, na večeru, ako hoćeš?** Ne, to nije pametno.

PRIJATELJICA: Ne na večeru. Za večerom se mora razgovarati. Ne mogu razgovarati s njim. **Umorna sam. Možemo uzeti nekakav film.**

PRIJATELJ: **Možemo.**

PRIJATELJICA: **Poslije možemo razgovarati o filmu.**

PRIJATELJ: **Da.**

ŽENA: Možete voditi ljubav.

PRIJATELJ: **Možemo voditi ljubav.**

PRIJATELJICA: **Da. Možda.**

PRIJATELJ: O Bože, ne mogu to, voditi ljubav s dvije žene u istom danu. **Što ti je?**

PRIJATELJICA: Više te ne volim. **Ništa.** Mogla bih mu večeras reći, sve. Večeras, kad nema djece.

MUŽ: Ne radi to, molim te. U panici si, ne radi ništa zbog čega ćeš požaliti. Povrijedit ćeš ga. Jesi li spremna na to, želiš li to? Povrijediti njega, djecu. Srušiti sve oko sebe, gurnuti njih u užas, sebe. Živjeti kao olupina životom srušenim do temelja, kao duh, obilježena, nesretna.

PRIJATELJICA: Slobodna.

MUŽ: Slobodna od koga? Voliš li me toliko? Možda ti se samo pričinja. Ako ostaviš njih zbog mene, zamržit ćeš i mene.

PRIJATELJICA: Izdat ćeš me. Imaš li ti toliko snage, učiniti isto. Voliš li me toliko? Ne, izdat ćeš me. Ostat ću sama, prezrena, bez života. Kad bih znala da me nećeš izdati.

MUŽ: Volim te neizmjereno, ali...

PRIJATELJ: Kad bih joj rekao, možda bih te prestao voljeti. U strahu da ne izgubim njih, možda bih prestao voljeti tebe.

ŽENA: Ne govori ništa, molim te. Izgubit ću te, ne odlazi od mene, izgubit ćeš njih, izgubit ćeš mene, mene ćeš okrivljivati. Volimo se ovako, molim te.

MUŽ: Neću te izdati nikada. Ja stojim uz tebe. Ja te mogu nositi kroz život i ovako. Budimo zahvalni na ovome što nam je dano, dano nam je beskrajno mnogo, cijeli jedan svijet živi s nama.

PRIJATELJICA: To je ništa, ne želim to, želim te cijelog, cijelog ili nikako.

PRIJATELJ: Volim drugu ženu. Je li to teško reći.

ŽENA: Ne govori joj to!

PRIJATELJICA: Prekinut ću, ostavit ću tebe, pokopat ću sebe zbog njih, ostavit ću te.

MUŽ: Ostavi me, zazidaj me. Stajat ću iza svakog tvog zida. Ne ja, ne ja. Onaj koji živi u tebi jači je od mene. Viši je od tvog zida.

PRIJATELJ: Volim drugu ženu, ne mogu živjeti bez nje, ludim bez nje!

ŽENA: Ne govori joj to, ubit ćeš je!

PRIJATELJICA: Isčupat ću te iz srca. Isčupat ću te silom. Otkinut ću komad srca koji ga truje cijelog.

MUŽ: Otkini komad srca i srce će ti umrijeti cijelo!

PRIJATELJICA: Ako iščupam tebe, umrijet ću za sve. O Bože! Slaba sam, preslaba sam za to.

Prijatelj zaustavi automobil. Tišina, duga, drhti, tišina.

PRIJATELJICA: **Što ti je?**

PRIJATELJ: **Ništa.**

PRIJATELJICA: **Zašto si stao?**

PRIJATELJ: **Htio sam ti reći...**

Stanka.

PRIJATELJICA: **Što?**

ŽENA: Ne!

Stanka. Prijatelj i Prijateljica se gledaju, Muž i Žena iščekuju.

DRAME PRIJATELJICA: **Što ti je?**

PRIJATELJ: **Drago mi je što ćemo biti sami večeras.**

Stanka.

PRIJATELJICA: **I meni.**

Stanka. Gledaju se.

Deveti prizor

Stan. Žena gleda kroz prozor. Do nje stoji Prijatelj.

ŽENA: Ide bez kišobrana. O Bože, mokat je potpuno. Što mu je? Što ću sad? Ručak. Ručak.

Krene prema kuhinji.

ŽENA: Najprije se mora presvući. Što mu je? Sve zaboravlja.

PRIJATELJ: I on želi biti voljen. Kad bi osjetio da je voljen, možda bi bio drugačiji. Tko zna što bi sve još otkrila u njemu.

ŽENA: Ne, ne, ne mogu, volim tebe. Htjela bih opet voljeti njega. Bilo bi tako divno, voljeti njega, ne tebe, ne tebe, ne tebe. Kad bih mogla voljeti tebe, kad bih smjela voljeti tebe. Kad bih tebe mogla čekati s ručkom, kad bi ti dolazio pokisao u našu kuću. Pružam ti ručnik...

Vzono na vratima. Ulazi Muž. Za njim Prijateljica.

ŽENA: **Mokat si.**

MUŽ: **Zaboravio sam kišobran.**

ŽENA: **Skini to sa sebe.**

Muž se svlači. Žena odlazi. Prijatelj za njom. Prijateljica odnese Muževe cipele. Ude Žena. Za njom Prijatelj. Žena dobaci Mužu ručnik i odjeću. Stavi pred njega kućne papuče. Muž briše kosu. Žena postavlja stol. Prijatelj joj pomaže. Prijateljica trlja ručnikom Muževu glavu. Muž se oblači, Prijateljica mu pomaže.

ŽENA: **Zaboravio si kišobran.**

MUŽ: **Da. Nije važno.**

ŽENA: **Što ti je?**

MUŽ: **Zaboravio sam kišobran.**

ŽENA: **Znam.**

MUŽ: **Ništa strašno.**

ŽENA: **Da. Smeten si.**

MUŽ: **Da.** Nemojmo razgovarati, samo nemojmo razgovarati. Što ću, Bože? **Što je za ručak?**

ŽENA: **Ti više ne živiš s nama. Ti živiš kod nas.**

Duga stanka. Muž i Žena se gledaju. Prijatelj i Prijateljica ih gledaju. Muž sjedne za stol, na onu sjedalicu na kojoj su Žena i Prijatelj vodili ljubav.

ŽENA: Ne tu! Nemoj sjediti tu! O Bože. To nije pravedno. Ta sjedalica pamti našu težinu, pamti kretnje naših tijela, uzdahe, to nije pravedno, da on sjedi sad tu.

Žena sjedne za stol. Prijatelj i Prijateljica sjednu za stol. Muž i Žena jedu u tišini.

ŽENA: Tu jede, s te sjedalice... to nije pošteno! Što radim?

MUŽ: **Spavaju?**

PREMIJERE
MEĐUNARODNA
SCENA

ONI KOJI
DOLAZE...

AKTUALNOSTI

DRUGA
STRANA

VOX
HISTRIONIS

IZ POVIJESTI

TEORIJA

NOVE KNJIGE

ŽENA: **Učē.**

MUŽ: Ne mogu jesti, ne mogu, Bože.

PRIJATELJICA: Jedi. Molim te.

Uzme žlicu i proba iz Muževa tanjura.

PRIJATELJICA: Mmmmm, fino je. Ona kuha bolje od mene.

ŽENA: **Ne sviđa ti se.**

MUŽ: **Dobro je. Samo...**

ŽENA: **Nisi gladan?**

Muž raskopča košulju.

ŽENA: **Vruće ti je?**

MUŽ: **Da.**

ŽENA: **Ali hladno je, zima je, pada kiša.**

MUŽ: **Znam. Ali tu je toplo.**

ŽENA: **Da isključim peć?**

MUŽ: **Da, možda.**

ŽENA: **Ali ne grijemo.**

Stanka.

MUŽ: **Ne?**

ŽENA: **Ne.**

Pojede još jednu žlicu. Nasloni se na naslon sjedalice. Prijateljica odreže komad kruha, pruži ga Mužu. On odlomi komadić.

ŽENA: **Ni ja ne mogu.** On zna. On sve zna. Što ako te je netko vidio? Ne, ne, takav je već dugo, takav je već otprije. Što je njemu?

PRIJATELJ: Pitaj ga.

ŽENA: Bojim se. Možda zna, možda me vidi. Ja nisam ista, ne mogu biti ista.

PRIJATELJ: Ista si. Hladna, odvojena od njega, bliska samo tankim slojem života. Takni ga. Kad baciš kamen u vodu, nešto se dogodi s vodom. Takni ga.

ŽENA: Ne, želim tebe, želim tebe, ja sam tvoja voda, pokrećeš sve u meni i sve se širi, kao kad baciš kamen u vodu, širim se u kolutovima po cijelom tijelu. Zauzمام cijelo tijelo, od kose do stopala. Ja zauzمام cijelu sebe.

PRIJATELJ: Možeš li zauzimati cijelu sebe ako si s njim?

ŽENA: Ne, ne, ne znam. O Bože, volim tebe, to je tako jednostavno. **Što ćemo raditi danas?**

MUŽ: **Možemo prošetati, s djecom.**

ŽENA: **Pada kiša.**

MUŽ: **Da. Možemo... biti kod kuće.**

ŽENA: **Ne igraš se više s njima.**

MUŽ: **Da. Možemo slagati kocke. Sagrađit ćemo dvorac, veliki.**

ŽENA: **Da. Možemo sagrađiti dvorac, zajedno.**

Zatrešti glazba iz druge prostorije.

MUŽ: **Utišaj to!**

ŽENA: **Što ti je?**

Glazba se utiša.

MUŽ: **Ništa, umoran sam.**

ŽENA: **Idi spavati.**

MUŽ: **Da, možda.** Isuse, ne volim ih. Ne volim djecu, nerviraju me. Viču, lupaju. Mrzim ih. Mrzim li i svoju djecu, Bože? Kakav sam, kakav sam postao. Ostavljam ih. Ostavljam djecu.

PRIJATELJICA: Voliš djecu. Ne ostavljaj djecu, sagrađi im dvorac, to je dobro, dvorac.

PRIJATELJ: Dvorac.

ŽENA: Dvorac. On gradi dvorac sam, ne gradi ga s nama, gradi ga sam.

MUŽ: **Sagrađimo im dvorac sad, dok spavaju.**

ŽENA: **Ne spavaju!**

MUŽ: **Dobro, sad dok...**

ŽENA: **Bože. Ne sad.**

PRIJATELJ: Zašto ne?

PRIJATELJICA: Zašto ne?

MUŽ: **Zašto ne?**

ŽENA: **Dvorac treba graditi s njima, oni uživaju graditi dvorac.**

MUŽ: **Ali bit će im drago, vidjeti da smo im napravili dvorac.**

ŽENA: **Ako želiš sagrađiti dvorac, ti ga sagrađi.**

Stanka.

MUŽ: **Malo ću prileći, gledati televizor.**

Muž ustane, ode do kauča, legne, Prijateljica ode za njim. Sjedne na kauč. Muž upali televizor.

ŽENA: Gradi dvorac da bi bio sam. Zato ga gradi.

PRIJATELJ: Gradi ga s njim. Sagrađite ga skupa.

ŽENA: Gradi ga da bi bio daleko od nas. Negdje drugdje. Gleda televizor da bi bio negdje drugdje. Ne gleda ga tu,

s tog kauča. On je na nekom drugom kauču, tko zna gdje je on? Tko zna s kim je on?

PRIJATELJ: Ti si sa mnom.

ŽENA: Ja sam s tobom, s tobom sam.

PRIJATELJ: Nisi s njim.

ŽENA: **O Bože!**

MUŽ: **Što?**

ŽENA: **Ništa.**

Gleda dugo Muža. Uhvati Prijatelja za ruku.

ŽENA: Toliko sam sretna što postojiš, da me hvata smrtni strah.

PRIJATELJ: Ne boj se. Ti voliš. To je divno.

ŽENA: To je strašno. Sretna sam.

MUŽ: Zašto sam tako nesretan, Bože.

Prijateljica ga pomiluje ga po kosi.

PRIJATELJICA: Sretan si, sretan. Ti voliš i voljen si.

MUŽ: Ne voliš me, bježiš od mene, ne trebaš me.

PRIJATELJICA: Trebam te, volim te. Bila sam tako hladna prema tebi danas. Nisam to htjela. Oprosti, oprosti mi, molim te. Bojim se i govorim ti krive stvari. A ispod toga teku neke druge misli, sve gori za tebe. Zašto ti to ne mogu reći? Zašto se ne usudim priznati. Oprosti. Oprosti mi.

ŽENA: Ne spava.

PRIJATELJICA: Zaspao će.

ŽENA: Oči su mu zatvorene da ne bi gledao mene.

PRIJATELJICA: Oči su mu zatvorene da bi gledao mene.

MUŽ: Što kad otvorim oči? Tu će opet stajati ona. Tebe neće biti. I čemu san kad san ne donosi smiraj? Kad poslije sna slijedi buđenje. Isto buđenje, u istoj kući, s istim očima koje ne mogu gledati. Tek će svjetlo biti nešto slabije. Isti zrak, isti rasporedi, isti tužni predmeti. Sjedalice na kojima ne sjedi nitko. Sjedalice prazne, bez tebe, i opet tvoje ime, i tvoja slika, i tu treba živjeti životom bez života, dok nosim tvoje lice pred očima, dok me promatra njeno lice puno sumnje i očaja.

PRIJATELJICA: Sjeti se zašto si je volio. Njeno lice i oči, mekane, bez oštine, zarobljene tvojim pogledom. I tvoj pogled bez snage, okovan njenim očima, i vapaj i dah sapet u grudima, tada zbog nje, zbog nje... sjeti se.

MUŽ: Kako su to rješavali ljudi prije nas?

ŽENA: **Spavaš?**

Duga stanka.

MUŽ: **Ne.**

ŽENA: **Znala sam. O čemu razmišljaš?**

MUŽ: **Ni o čemu. Spava mi se. Ti?**

ŽENA: **Ni o čemu. Spavaj.** Kako su to rješavali ljudi prije nas?

PRIJATELJ: Bili su nesretni.

Gledaju se, dugo.

ŽENA: Ja moram biti sretna, moram!

Rasplače se. Prijatelj je zagrlj.

MUŽ: **Što ti je?**

PRIJATELJ: Pokušaj s njim. On je tu, čovjek, voli te.

ŽENA: Ne vidi me, on me ne vidi! Tko zna što on vidi?

Muž ustane, pride stolu, Prijateljica ide za njim.

MUŽ: **Što ti je?**

PRIJATELJICA: Nesretna je, ne voliš je.

PRIJATELJ: Vidiš li ti njega? Vidiš li ga igdje u sebi? Pokaži mu, takni ga i on je voda. I u njemu se stvari kreću. Isti smo i on i ja, isti smo.

ŽENA: Ne govori mi to! Ne govori tako, molim te.

Muž sjedne za stol, uhvati Ženu za ruku.

MUŽ: **Što ti je?**

ŽENA: **Ništa.** Ne volim te! Ne podnosim te. Volim drugog čovjeka! Živim s njim. Umirem s tobom. **Što je tebi?**

MUŽ: **Ništa.**

ŽENA: **Ti ne živiš. Ti si mrtav. Ti si duh!**

PRIJATELJ: Ja sam tvoj duh.

ŽENA: Ti si moj život!

MUŽ: **Prazan sam. To je sve. Nekako sam prazan.**

PRIJATELJICA: Pun si života. Ti si moj život. Daješ mi život.

ŽENA: On je prazan. Prazan je zbog mene, jer ga ne volim. Ubila sam ga, o Bože. Zašto to? Zašto to mora tako biti? On čezne... za mnom. On čezne... za nečim. To ne moram biti ja. Ne, ne, on... možda voli neku ženu, to je lako moguće, sretan je s njom, to je lako moguće, ali kad, gdje?

PRIJATELJ: Zbog svog grijeha optužuješ njega, zbog svog grijeha sumnjaš na njega.

PREMIJERE
MEĐUNARODNA
SCENA
ONI KOJI
DOLAZE...
AKTUALNOSTI
DRUGA
STRANA
VOX
HISTRIONIS
IZ POVIJESTI
TEORIJA
NOVE KNJIGE
DRAME

ŽENA: Ljubav nije grijeh, ljubav ne može biti grijeh!

PRIJATELJ: Samo tvoja ljubav ili...

ŽENA: Ne, ne, to je nemoguće, on je prazan. Zašto je prazan? **Kako se postane prazan?**

Muž se okrene. Prijateljica odlazi.

MUŽ: **Ne znam.**

ŽENA: Ali ja znam, ja znam. Živiš s nekim koga ne voliš i čezneš, češneš za nečim, nečim što ne možeš imati. Tako sam i ja postala prazna, prazna za tebe, živim za drugog. **Ne razumijem to.**

MUŽ: **Ni ja.**

Muž i Žena gledaju jedno drugo. Prijatelj i Prijateljica jedu.

Deseti prizor

Prijatelj i Prijateljica jedu. Muž i Žena sjede za stolom.

PRIJATELJICA: **Mmmmm, divno.**

PRIJATELJ: **Kuham sve bolje.**

PRIJATELJICA: **M-hm. Gdje si ovo naučio? Ja ne znam ovo skuhati.**

PRIJATELJ: **Našao sam recept u kuharici.**

PRIJATELJICA: **O, što će reći da si se toliko potrudio?**

PRIJATELJ: **Htio sam te iznenaditi.** Zašto tako glupo lažem. Malom laži skrivam veliku laž. **Sviđa ti se?**

PRIJATELJICA: **Srce si.** Toliko se trudi oko mene, u zadnje vrijeme, trudi se, pokušava stići do mene, vidim mu u očima, ne gleda me isto, htio bi me razgrnuti, doći k meni, ne gleda kao da sam to ja ona koju zna, vidi tajnu u meni, htio bi doći do nje, ni sam ne zna do čega, njegove oči pitaju: Tko si? Što to novo živi u tebi? Vidi te. On vidi tebe u meni, samo te ne prepoznaje, koliko još, koliko je još vremena ostalo?

MUŽ: Još dan, još dva dana, još danas. Prekinimo s tim. Ti to ne možeš, ti ne možeš ostaviti njih, živjeti s tim. Prekinimo, ja ću te nositi u sebi svejedno, nosit ću te kao da živiš pored mene. Ne moraš mi biti žena da bih te volio, ne moraš mi biti ljubavnica. Da bih te volio, ne moraš za mene biti ništa što nazivamo imenom.

PRIJATELJICA: Da bih te voljela, ne moraš za mene biti ništa što nazivamo imenom. Svejedno ću te voljeti.

I treba živjeti s tim i lagati svaku sekundu, lagati svaki dodir, svaku radost, smijati se smijehom što ne dolazi iznutra, smijati se laži skrojenu za druge, lagati sve dok traje moje vrijeme, može li se živjeti s tim?

MUŽ: Ne lažeš, voliš ih, oni su tvoj život, bez njih ne postojiš.

PRIJATELJICA: S tobom postojim.

MUŽ: Više te neću zvati, više ti neću doći i proći će i vidjet ćeš kako će proći, kako se može. I srce će naučiti kako i reći će ti sutra da voliš njega, da trebaš njih i vidjet ćeš da je lako i kako je lijepo biti sretan tu gdje pripadaš. Vrijeme će ti reći, vrijeme će te naučiti.

PRIJATELJICA: Srce ne broji vrijeme iz danas u sutra. I danas je sutra i sutra je uvijek. I ne zna vrijeme, ne prepoznaje vrijeme, naše vrijeme i njegov sat je sada i kuca sada uvijek sada ni jučer ni danas ni sutra i prima sada nosi sada ono što je primilo jučer u sada od sutra u sada od uvijek.

PRIJATELJ: Sjedi kao kip, kao kamen, sjedi tu bez života, kao da je napustila život, otrgla se životu. Kao da je život otišao iz nje i živi bez nje negdje drugdje. Gdje je ona? Više ne znam gdje je? Ne vidim je, ne prepoznajem je. Vidim samo tijelo što pomiče se pred mojim očima. Figura bez duše, s dušom što nije više moja.

ŽENA: Ne vidiš je, ne želiš je vidjeti, ne želiš je gledati. Oči su ti izvrnute prema meni. Oči ti vide mene dok ona stoji tu pred tobom sa svojom mukom o kojoj ti ne želiš ništa znati. Pogledaj je. Vidi je. Prestani gledati u mene. To će proći, jednom mora proći. Jednom će osvanuti njeno lice pred tvojim očima i bit će kasno. Prekinimo dok još nije kasno. Odlučimo zajedno, molim te, pomozimo jedno drugom, možda možemo, spasimo jedno drugo, spasimo njih, uništiti ćemo se ovako, zamržit ćemo se, treba li to?

PRIJATELJ: Ne, ne želim prekinuti. Želim te voljeti, želim da ti voliš mene.

PRIJATELJICA: Kako su to rješavali ljudi prije nas? Što su radili? Negdje je netko našao rješenje i bio je sretan. Negdje je netko uspio, to je moralo biti. Što je to, reci mi kako?

MUŽ: Zaustaviti srce umiriti ga umrijeti živjeti mrtva srca ne dati mu da kuca kako ono hoće iščupati

srce iz grudi zgaziti ga nogama otići dalje bez srca umrijeti živ dok srce gori biti srce ostaviti samo srce bez tijela bez pameti neka kuca ludo sretno ukleto bez tebe pobjeći mu neka juri proketo kud hoće bez tebe bez mene.

PRIJATELJICA: Ne, to ne može biti, ne želim tako živjeti tako se ne može živjeti!

MUŽ: Onda pođi sa mnom, dođi i nosit ću te preko granica bola i svaka tvoja bol bit će moja bol i svaku svoju bol darovat ću tebi i zajedno prezreni bit ćemo sretni.

PRIJATELJICA: Ne, ne želim tako živjeti, tako se ne može živjeti. Ja volim njih. Volim ih.

PREMIJERE *Prijatelj ustane i uhvati Prijateljicu za ruku. Ona se trgne.*

MEĐUNARODNA
SCENA

PRIJATELJ: **Što ti je? Ej!**

PRIJATELJICA: **Što?**

ONI KOJI
DOLAZE...

PRIJATELJ: **Što ti je?**

AKTUALNOSTI

PRIJATELJICA: **Ništa. Što je bilo?**

PRIJATELJ: **S kim razgovaraš?**

DRUGA
STRANA

PRIJATELJICA: **Ni s kim. Što ti je?**

PRIJATELJ: **Meni nije ništa. Što ti je? Pocrvenjela si.**

VOX

PRIJATELJICA: **Da?**

HISTRIONIS

PRIJATELJ: **Što ti je?**

IZ POVIJESTI

PRIJATELJ: **Ništa, problemi na poslu, sitnice, ništa važno.**

TEORIJA

PRIJATELJ: **Ne bih rekao, što ti je, jesam li ja nešto kriv?**

NOVE KNJIGE

DRAME

PRIJATELJICA: **Ne, ne, ti si divan. Ti si moja sreća. Volim te.**

PRIJATELJ: **Volim i ja tebe.**

Nasmiješe se.

PRIJATELJICA: Zašto sam to rekla?

MUŽ: Jer je istina.

PRIJATELJ: Zašto sam to rekao?

ŽENA: Jer je istina.

PRIJATELJ: Zabolilo me srce kad sam izgovorio. Ono ne prima laž što side s usana. Ona me voli, voli me, što joj radim, Bože? **Ne jedeš?**

PRIJATELJICA: **O hoću. Mmmmm, divno je.**

Prijateljica jede.

PRIJATELJICA: Mogu li ga voljeti opet? Može li se nau-

čiti, mogu li nekako to naučiti? Sutra te neću zvati, neću doći, ne želim te više vidjeti.

MUŽ: Sutra te neću zvati, sutra te neću vidjeti, nikad više, nikad.

PRIJATELJICA: **Mogu li ti kako uzvratiti?**

PRIJATELJ: **Za što?**

PRIJATELJICA: **Za ovaj divan ručak.**

PRIJATELJ: **Čime?**

PRIJATELJICA: **Idemo u krevet.**

PRIJATELJ: **U krevet? Sad?**

PRIJATELJICA: **Da. Nema djece.**

PRIJATELJ: O Bože, ne sad, ne sad. Još nosim njen miris na sebi.

PRIJATELJICA: **Možemo vikati, stenjati do mile volje, možemo raditi što hoćemo.**

PRIJATELJ: **Da.**

ŽENA: Zašto se nisi istuširao, budalo?!

PRIJATELJ: Htio sam te nositi sa sobom što duže, kao da dišeš s tim mirisom pored mene, kao da živim u tebi, kao da sam duh u tvom tijelu, pokriven tvojom kožom.

ŽENA: Sad me se sramiš. Sad bi me htio zatajiti, sad želiš da me nema.

Žena se nagne nad Prijatelja.

ŽENA: Ne osjećam se. Ne prepoznajem se na tebi. Idi, vodi ljubav njom! Tvoje tijelo pripada njoj!

PRIJATELJ: Moje tijelo pripada njoj, moja duša pripada tebi i nemam ni tijelo ni dušu, ni jedno nije moje. I živim samo tajnu, po tajni sam živ i sad moram zaklanjati rukama to što svijetli u meni, pokrivati da se ne vidi. Kako? Kako kad mi probija kroz prste? Bježiš mi iz grudi i ruke te ne znaju zadržati.

ŽENA: Moj miris na tebi sad je smrad.

PRIJATELJICA: **Ne da ti se?**

PRIJATELJ: **Ne. Samo... imamo cijeli dan i večer i noć.**

PRIJATELJICA: **Ja bih htjela baš sad.**

Prijatelj se nasmije.

PRIJATELJ: **Baš sad?**

PRIJATELJICA: **Da, ali ne moramo ako ne želiš.**

PRIJATELJ: **Ne, želim, ali... Što ću sad?**

ŽENA: Istuširaj se. Speri me sa sebe. Odbaci me kao što odbaciš košulju što nosi ustajali znoj života što si ga već istrčao i kad je baciš, ne misliš više o njoj.

PRIJATELJ: Istuširao sam se jutros. Zima je, pada kiša, nema razloga da se opet tuširam. Posumnjat će. Bože, čovjeku se ne daju ni istuširati kad hoće.

ŽENA: Već me izdaješ, već ti je ljubav kajanje.

PRIJATELJICA: Ne želiš nije te briga ne voliš me... što ako ti mene ne voliš, zašto bi me volio... Zašto navaljujem, poslije mislim na tebe, čim prestanemo mislim na tebe i mislim kako ti ležeš gol kraj mene, i dok moja gola lede dodiruju njegovo rame, dodirujem tebe. **Dobro, onda ništa.**

PRIJATELJ: **Samo da pojedem, može?**

PRIJATELJICA: **Baš si toliko gladan?**

PRIJATELJ: **Da, umirem od gladi.** Kako ću se sad izvući iz ovoga? Možda ne osjeti, ne, osjetit će, žena to osjeti, žena namiriše drugu ženu.

Prijatelj jede brzo, Prijateljica polako, pogledavajući Prijateljicu.

PRIJATELJ: **Kupio sam ga?**

PRIJATELJICA: **Što?**

PRIJATELJ: **Ručak.**

PRIJATELJICA: **Kupio si ručak.**

PRIJATELJ: **Da, nisam ga skuhao, kupio sam ga u restoranu. Nisam imao vremena za kuhanje.**

PRIJATELJICA: **Prevario si me?**

PRIJATELJ: **Da.** O, prevario sam te, prevario sam te stranije nego što misliš.

Prijateljica se nasmije.

PRIJATELJICA: **Baš si dijete.**

Jedu u tišini.

PRIJATELJ: **Oprosti.**

Prijateljica: **Zašto si rekao da si ga skuhao?**

PRIJATELJ: **Ne znam, tako, bez veze, ne znam.**

Prijateljica se nasmije. Prijatelj se smije s njom.

PRIJATELJICA: **Onda što ćemo?**

PRIJATELJ: **Ne znam. Što bi ti?**

Stanka.

PRIJATELJICA: **Ja idem spavati, djece nema, već odavno nisam spavala popodne. Ako hoćeš, možeš se uvući k meni.**

PRIJATELJ: **Mmmm, ne znam, meni se ne spava. Ja ću počistiti stol, oprat ću posude.**

PRIJATELJICA: **Može, divan si. Onda ćemo skuhati kavu, poslije spavanja se pije kava.** I tako će proći dan, polako će proći.

PRIJATELJ: Istuširat ću se dok bude spavala, to je dobro. To je dobro.

Prijateljica ustane, krene prema sobi, Muž ustane i gleda za njom.

PRIJATELJ: **Večeras smo sami, večeras možemo što hoćemo.**

PRIJATELJICA: **Da.**

PRIJATELJ: **Lijepo spavaj.**

PRIJATELJICA: **Hoću, hvala.**

Jedanaesti prizor

Soba. Muž i Prijateljica leže na krevetu. Iz kupaonice se čuje šum vode.

PRIJATELJICA: Ne vidiš me, ti već vidiš mene poslije... već vidiš mene poslije... vidiš li me... sad me već vidiš sutra... sutra... nemojmo na silu nemojmo na silu nemojmo na silu ne mogu ne mogu ne mogu ej ne ljuti se ti već vidiš mene poslije lijepo kupuješ cipele već vidiš mene poslije ne vidiš me ne mogu ne mogu ne mogu čujemo se.

Muž se okrene i zarije glavu u jastuk.

MUŽ: O Bože! Izgubljen sam. Zašto sam otišao pred nju, zašto to radim? Ranjavam se glupo, besmisleno, stojim na kiši kao balavac, gledam cipele, gledam cipele...

PRIJATELJICA: Zašto nemaš kišobran... Vidimo se sad, zar ne... vidiš li me, ne vidiš me ne vidiš me ti već vidiš mene poslije poslije ne mogu nemojmo na silu na silu...

MUŽ: Ne, ne, Bože, ne misli na nju, ne misli na nju, spasi me, Bože, spasi me nekako, ne voli me, ona me ne voli, sad sam gotov, sad više nemam kud, sad sam sam, sad se treba spasiti nekako, staviti cijev na čelo opaliti prekinuti sve to prekinuti hoću li ikad više živjeti normalo disati disati gledati sunce vedro nebo gledati ljude u oči jak siguran čovjek cijeli ne ne gotovo je staviti cijev na čelo jedna topla riječ samo jedna tvoja topla riječ ne ne misli neću je više zvati neću joj se više nikada javiti nikada gotovo je

sad je gotovo sad znam da me ne voli što sad radiš? sad voliš njega imaš njega ja ti ne trebam.

PRIJATELJICA: Samo nemojmo na silu nemojmo na silu ne mogu ne mogu čujemo se.

MUŽ: Sad sam ti teret, nepotreban, suvišan, bježiš od mene, gotovo je, više me ne voliš. Ne! NE! NE! Ne misli ne misli više spasi me Bože ubij me uzmi mi život uzmi mi život što će mi ovakav život kud ću s njim ja ne mogu umrijeti u miru umrijeti na mukama na mukama umrijet ću u mucu što bilo i nema lijepe smrti za mene Ne NE NE ne misli ne misli spavaj spavaj molim te spavaj ne misli samo malo spavaj spavaj.

PRIJATELJICA: "Ne, ne vidiš me ti već vidiš mene poslije vidiš mene poslije sad me već vidiš sutra" zašto sam to rekla zašto sam ti to tako rekla? "Nemojmo na silu, samo nemojmo na silu." Jesam li to rekla? O Bože, iznenadio si me, nisam te očekivala, zbunila sam se potpuno, nisam znala što bih ti rekla. "... Otpрати me tu do kraja ulice... baš lijepo što te vidim...", to sam rekla, bilo mi je lijepo, tako sam sretna što sam te vidjela, stajao si tamo na kiši zbog mene, zbog mene.

MUŽ: Prolazio sam tuda, gledao sam cipele.

PRIJATELJICA: Gledao si cipele, po kiši, bez kišobrana? Stajao si tamo zbog mene, došao si zbog mene, po kiši vidjeti mene. Rekao si: "Idi." Dva puta si rekao: "Idi."

MUŽ: Idi.

PRIJATELJICA: Drugi put si to rekao grubo.

MUŽ: Idi.

PRIJATELJICA: Rekao si grubo drugi put ili sam ja to tako čula.

MUŽ: Idi.

PRIJATELJICA: Ne, drugi put si rekao grubo. Prvi put si rekao hladno.

MUŽ: Idi.

PRIJATELJICA: Onda si rekao grubo.

MUŽ: Idi.

PRIJATELJICA: Zašto si se naljutio? Nisam mogla ostati, nisam mogla, on je dolazio po mene, morala sam ići, bilo me strah da će nas vidjeti, mogla sam reći da smo se sreli, slučajno, mogla sam možda ostati još malo, htjela sam ostati, ostati s tobom, otići s tobom kući, našoj kući, kući u kojoj bih mogla voljeti tebe, živjeti s tobom, umrijeti s tobom, biti tvoja.

Zagri Muža.

PRIJATELJICA: Zašto si bio tako grub sa mnom, kao da ne znaš, kao da ne znaš koliko te volim, nisam mogla vjerovati da te vidim tamo na kiši, stojiš na kiši odjednom preda mnom, nisam se mogla snaći, učinilo mi se da sanjam, da mi se priviđaš, bio si tako divan na kiši, htjela sam prisloniti obraz uz kapljice kiše na tvom licu, kad bih te mogla nazvati, reći ti, sutra, sutra ću ti reći.

MUŽ: Ne mogu spavati, sad više ne mogu spavati, ne znam više spavati bez tebe, živjeti bez tebe, želim te, toliko te želim da bih mogao umrijeti, da bih htio umrijeti samo da umrem pred tvojim očima, u tvom zagrljaju, sad odmah sad umrijeti s tobom sad umrijeti u tvom tijelu u tvom mirisu umrijeti umrijeti u tebi umrijeti.

Muž i Prijateljica se zagrlje, ljube se, miluju se. Voda šumi, Prijateljica se izvučje iz zagrljaja, osluškuje.

PRIJATELJICA: Što radi? Nije htio sa mnom u krevet. Zašto nije htio sa mnom u krevet? **Što radiš?**

Ustane. Izade.

MUŽ: Mora li se živjeti? Mora li se živjeti kad se ne zna zašto?

Dvanaesti prizor

Kupaonica. Prijatelj i Žena sjede u kadi. Prskaju jedno drugo vodom, smiju se, vrište, trljaju jedno drugom šampon po kosi.

ŽENA: Aaa, ušlo mi je u oči, glupane, ušlo mi je u oči.

PRIJATELJ: Čekaj, čekaj.

Uzme ručnik, obriše Ženi oči, baci ručnik.

PRIJATELJ: Mmmmmm.

Ljube se.

PRIJATELJ: Peče li?

ŽENA: Malo.

Ljube se. Žena popraska Prijatelja.

PRIJATELJ: A! Glupačo!

Žena se smije, uzme ručnik, obriše Prijateljku oči.

PRIJATELJ: Bleso.

Ljube se.

ŽENA: Jesi zaključao vrata?

PRIJATELJ: Jesam.

ŽENA: Lažeš.

PRIJATELJ: Jesam.

ŽENA: Ne laži, zaključaj vrata.

PRIJATELJ: Mmmmm, ma daj, neće ući.

ŽENA: Ući će, znaš da će ući. Hajde, zaključaj.

PRIJATELJ: O Bože.

Prijatelj izađe iz kade i zaključa vrata kupaonice. Vratu se u kadu. Ljube se. Zatrešti glazba iz sobe.

ŽENA: Dobro je, zabavljaju se.

Ljube se. Začuje se kucanje na vratima.

PRIJATELJ: **Da?**

PRIJATELJICA: **Što radiš?**

PRIJATELJ: **Kupam se.**

Prijateljica pokuša otvoriti vrata.

PRIJATELJICA: **Zašto si se zaključao?**

Prijatelj ustane iz kade, pride vratima i otključa.

PRIJATELJICA: **Zašto si se zaključao?**

PRIJATELJ: **Oprosti, navika, valjda.**

Žena izađe iz kade, uzima ručnik i briše se, obuče kućni ogrtač i izađe iz kupaonice. Prijatelj se vrati u kadu.

PRIJATELJICA: **Kupaš se.**

PRIJATELJ: **Da, ugodno je, nasuo sam sol za kupanje.**

PRIJATELJICA: **Mmmm, fino, smijem li ja unutra?**

PRIJATELJ: **Naravno.**

Prijateljica se svuče, uđe u kadu.

PRIJATELJICA: **A! Vruće!**

Poprska Prijateljica, Prijatelj uzvratu, smiju se, ljube se, vode ljubav.

Trinaesti prizor

Soba. Muž spava. Žena sjedi na krevetu. Gleda Muža.

ŽENA: Kako ću iz ovoga, kako ću izaći iz ovoga? Sve će

se raspasti, Bože. On će biti nesretan, ja ne mogu biti sretna, ubit ću ga. Ne, ne, ne smijem mu to reći, nikada, nikada, zarobiti u sebi, zarobiti. Voljela sam ga. Bože, koliko sam ga voljela i gdje je to sad, gdje je? Ostao si mrtav za mene, ostao si ležati negdje na cesti i nisam ni primijetila da te više nema, da te nema u meni. Čujem samo korake, nečije korake što ponekad čujem kako idu uz mene i ne znam čiji, su ne znam kojim nogama ni čijem tijelu pripadaju ni kojeg čovjeka nose. Prazan. On je prazan. Ja sam prazna za njega, nema više ništa za njega u meni, gdje je to? Gdje je to što je živjelo tu, u ovim istim prsima, za njega, za njega, gdje je?

Zatrešti glazba iz druge sobe, Muž se trgne. Na krevetu sjedi Prijateljica. Muž pogleda Prijateljicu, padne na trag na krevet.

MUŽ: Ne, ne opet, ne ponovno, otidi od mene, oslobodi me, oslobodi me, molim te, ne mogu više, nemam snage za to, izađi iz mene, oslobodi mi dušu, oslobodi mi srce, daj mi da dišem opet, da živim. Ne mogu ustati, ne mogu se pomaknuti. Jesam li već mrtav? Gori mi u glavi. Gdje si? Gdje si?

PRIJATELJICA: Tu sam. Spavao si.

MUŽ: Malo. Sanjao sam te.

PRIJATELJICA: Zbilja, što smo radili?

MUŽ: Putovali, brodom, preko mora, negdje.

PRIJATELJICA: Jesmo li im pobjegli?

MUŽ: Ne.

PRIJATELJICA: Kako to?

MUŽ: Probudili su me.

PRIJATELJICA: Šteta.

ŽENA: **Utišajte to, tata spava!**

Četrnaesti prizor

Stan. Žena suši kosu, Prijateljica kuha kavu, Muž i Prijatelj sjede za stolom, čitaju novine.

PRIJATELJ: Volim je i nemoćan sam i ne znam zašto je volim ali volim što je volim i ne znam je prestati voljeti kad bih je znao prestati voljeti ne bih je volio ne bih je više volio i bio bih sretan što je ne volim ali ne znam jer je volim i što ću sad što ćemo sad?

MUŽ: Volim je i ne znam se boriti s tim ne mogu se boriti s tim jače je od mene slab sam preslab sam za to ne znam je izbaciti iz sebe moja pamet je tjera van moje srce je ne da drži je stegnuto čvrsto u sebi i jače je ječe od mog razuma jače od moje volje.

PRIJATELJ: Oprosti, oprosti mi što je volim, oprosti što je uzimam, tvoj život je utkan u nju, bježim svom životu i kradem tvoj, oprosti mi.

MUŽ: Oprosti mi, oprosti mi, sramim se svoje slabosti, kao bijesan pas obilazim oko tvog stola i grizem, grizem ljude koje volim, čupam im meso, a želudac zjapi prazan, uvijek gladan cvili, urla nepodnošljivo, o Bože!

PRIJATELJ: To se događalo i ljudima prije nas. Kako su to rješavali ljudi prije nas? Što su radili?

MUŽ: Daj mi je! Daj mi je jer ne znam više živjeti bez nje, ne znam disati i nisam živ, živim kao duh, krećem se kao sjena koja je izgubila svog čovjeka, postojim samo kao odraz, kao odraz bez lica, odraz što je ostao zarobljen u nekom ogledalu od kojeg se lice već odmaknulo i sanja lice, sanja život i živim samo u snu. O Bože, gušim se, ne mogu disati ovdje, gušim se!

Ustane. Otvori prozor.

ŽENA: **Zatvori prozor.**

MUŽ: **Ovako samo malo, da uđe svježeg zraka.**

ŽENA: **Zrak nije ono čega nedostaje u ovoj kući. Ako hoćeš svježeg zraka, izađi na balkon.**

MUŽ: **U redu.**

ŽENA: **Pada kiša.**

MUŽ: **Da, zaboravio sam.**

PRIJATELJICA: Miris kiše, volim mirisati kišu. Kiša miriše kao utjeha.

ŽENA: **Zatvori prozor, kosa mi je mokra.**

MUŽ: **Oprosti.**

Muž zatvori prozor, sjedne.

MUŽ: Uzmi je, želiš je, dajem ti je.

PRIJATELJ: To ne može biti, znaš da to ne može biti i tu nitko ne može biti sretan. Tko bi tu bio sretan?

MUŽ: Onda kradimo, kradimo jedno drugog, tko je spretniji ukrast će više.

PRIJATELJ: To mora prestati, mora prestati jednom, kako, kako?

PRIJATELJICA: Volim njega. Opet volim njega, na trenutak sam pomislila da ga više ne volim, da volim tebe. Sad opet volim njega. Tamo u kadi voljela sam tebe.

PRIJATELJ: To nije ljubav, to je tijelo. Tvoje tijelo poznaje moje tijelo, udobno mu je s mojim tijelom i to je sve.

PRIJATELJICA: Moje tijelo voli tvoje tijelo, poznaje tvoje tijelo i lijepo mu je s njim. Kako sad možeš čitati novine? **Pročitaj mi horoskop.**

PRIJATELJ: **Što te zanima: posao, zdravlje ili ljubav?**

PRIJATELJICA: **Ljubav naravno.**

PRIJATELJ: **O! "Bacit ćete oko na voće iz tuđeg vrta. Pazite, svaki dobar vrt ima i dobrog čuvara."**

PRIJATELJICA: O Bože!

PRIJATELJ: O Bože, kao da je napisano iz mene. **Jesu pogodili?**

PRIJATELJICA: **Gluposti.** Kao da su pisali iz mene i samo za mene. Dobrog čuvara, dobrog čuvara... **Što tebi piše?**

PRIJATELJ: **"Emotivni život vam je jako konfuzan i loš."**

Prijatelj se nasmije.

PRIJATELJICA: **Jesu pogodili?**

PRIJATELJ: **Gluposti, ja sam sretan.**

PRIJATELJICA: **Sretan si sa mnom.**

PRIJATELJ: **Da.**

PRIJATELJICA: **I ne bi poželio ništa bolje?**

PRIJATELJ: **Ne.**

Prijateljica. **Bilo mi je lijepo maloprije.**

PRIJATELJ: **I meni.**

PRIJATELJICA: Ali sad opet volim njega. Osjećam samo njega. Kako to može biti, kako je to moguće?

ŽENA: Kako možeš voljeti njega? Što vidiš u njemu, što je to što voliš u njemu, a ja ne vidim, za mene ne postoji. Zašto ga ja ne mogu voljeti? Jesam li slijepa, što je to tako lijepo što živi u njemu? On je prazan, prazan je, kaže.

PRIJATELJICA: Volim ga i volim kako me voli. I nedostaje mi i sad opet tu osjećam prazninu u prsima, a trenutak prije sam voljela, tebe ljubila tebe i bilo je lijepo.

PRIJATELJ: Bilo je ljepše nego s njom. Zasviraš kao vješt svirač na mom tijelu, znaš moje tijelo, poznaješ mu svaku notu. Ali sad opet želim nju, tražim nju, zašto to, čemu to?

PREMIJERE

MEDUNARODNA
SCENA

ONI KOJI
DOLAZE...

AKTUALNOSTI

DRUGA
STRANA

VOX
HISTRIONIS

IZ POVIJESTI

TEORIJA

NOVE KNJIGE

DRAME

PRIJATELJICA: I moglo bi uvijek biti tako lijepo? Kad bih voljela tebe, samo trebam voljeti tebe, ne njega, zašto to ne može biti?

ŽENA: Ja ne znam više voljeti njega ne vidim to što voliš u njemu ja volim NJEGA i oprosti mi oprosti mi ne znam zašto ga volim samo ga volim i tu je tu je stalno u meni i ne znam ga izbaciti iz sebe i kad bih znala učinila bih to.

PRIJATELJICA: Što je to što voliš u njemu? Što je to što tebi daje, a ze mene ne postoji.

ŽENA: Mene, on mi daje mene.

Prijateljica donosi šalice na stol, ulijeva kavu. Stavi jednu šalicu ispred sebe, a drugu ispred Muža. Muž otpije.

PRIJATELJICA: **O, oprosti.**

Uzme šalicu koju je stavila pred Muža i stavi je pred Prijatelja.

MUŽ: **Skuhat ću kavu, hoćeš ti?**

ŽENA: **Skuhaj.**

PRIJATELJICA: **Bilo mi je divno.**

PRIJATELJ: **Da.**

Prijateljica poljubi Prijatelja.

PRIJATELJICA: **Ponekad... nam... može biti... tako... lijepo.**

PRIJATELJ: **Da.**

Muž nalije vodu i stavi posudu na štednjak. Uzme posudu sa šećerom i žlicu. Stoji tako.

PRIJATELJICA: **Ali opet... ponekad... kao da ne vidimo jedno drugo.**

PRIJATELJ: **Da, ponekad.** Ne taj razgovor, ne taj razgovor, **ali to je normalno.**

PRIJATELJICA: **Misliš?**

PRIJATELJ: **Da. Ne misli o tome.**

Žena stoji i promatra Muža.

PRIJATELJICA: **Ali to je tužno.**

PRIJATELJ: **Ne, čini ti se, nemamo vremena biti sami, to je zbog toga.**

PRIJATELJICA: **Misliš?**

PRIJATELJ: **Da.**

PRIJATELJICA: **Misliš zbog djece, posla?**

PRIJATELJ: **Da. Nemam ti vremena pokazati.**

Muž uspe dvije žlice šećera u posudu, uzme posudu s kavom, stoji tako, nesvjesan stajanja, kave, žlice. Ode u kupaonicu, Žena ga promatra.

PRIJATELJICA: **A to nije zato što se ne volimo?**

PRIJATELJ: **Ne.**

PRIJATELJICA: **Zašto sad to ne osjećam?**

PRIJATELJ: **Ne osjećaš da te volim?**

PRIJATELJICA: **Ne osjećam da se volimo. Zašto?**

PRIJATELJ: **Ne znam. Voliš li ti mene?**

PRIJATELJICA: **Volim te... ali...**

PRIJATELJ: **Ali što?**

Muž izađe iz kupaonice noseći posudu s kavom i žlicu.

MUŽ: Što radim, Bože, zašto sam otišao u kupaonicu, što radim?

ŽENA: **Zašto si otišao s kavom u kupaonicu?**

MUŽ: **Ne znam.**

PRIJATELJICA: **Ali...**

PRIJATELJ: **Ali što?**

PRIJATELJICA: O Bože.

PRIJATELJ: **Ali što?**

ŽENA: **Što se događa s tobom?**

MUŽ: **Ništa.**

ŽENA: **Jesam li ja kriva za to?**

MUŽ: **Ne.**

PRIJATELJ: **Ali što?**

ŽENA: **Tko je kriv?**

MUŽ: **Nitko.**

PRIJATELJICA: **Ali...**

ŽENA: **Što se događa s tobom?**

MUŽ: **Ništa.**

ŽENA: **Jesam li ja kriva za to?**

MUŽ: **Ne.**

ŽENA: **Tko je kriv?**

MUŽ: **Nitko.**

PRIJATELJ: **Ali što?**

PRIJATELJICA: **Ali...**

ŽENA: **Jesam li ja kriva za to?**

MUŽ: **Ne!**

PRIJATELJ: **ALI ŠTO?**

ŽENA: **Tko je kriv?**

MUŽ: **NITKO!**

PRIJATELJICA: **Ali...**

ŽENA: **Jesam li ja kriva za to?**

Zatrešti glazba iz sobe.

MUŽ, ŽENA, PRIJATELJ I PRIJATELJICA: **UTIŠAJ TO!**

Tišina.

ŽENA: **Jesam li ja kriva za to?**

MUŽ: **Za što?**

ŽENA: **Što si ti prazan.**

MUŽ: **NE ZNAM!**

ŽENA: **Zašto si onda prazan?**

MUŽ: **NE ZNAM!**

Stanka. Muž i Žena se gledaju, Prijatelj i Prijateljica se gledaju i raste panika, panika pred onim što se ima reći. Otvaraju nijemo usta, bježe pogledima pa se vraćaju.

PRIJATELJICA: **Ali... Ja volim još jednog čovjeka.**

Stanka. Prijatelj zarije lice među dlanove. Prijateljica čeka, drhti, pruži ruku prema njemu.

PRIJATELJ: **Ja volim još jednu ženu.**

Prijateljica povuče ruku. Stanka. Žena sjedne.

ŽENA: **Ali ja znam, ja znam.**

MUŽ: **Reci mi.**

ŽENA: **Ja volim drugog čovjeka, volim ga i ne znam se boriti s tim. Oprosti, oprosti mi.**

Plače.

MUŽ: **Ja volim drugu ženu, volim je i ne znam se boriti s tim.**

Stanka, duga, beskrajna. Muž i Žena se gledaju, Prijatelj i Prijateljica se gledaju i život stoji, nijem.

Petnaesti prizor

Park. Pod kišobranom stoje Prijatelj i Žena.

ŽENA: **Sad više nisi moja tajna i ja nisam tvoja tajna.**

PRIJATELJ: **Da. Sad je gotovo.**

ŽENA: **Gotovo je, sad je gotovo. Ali tu unutra traje, tu unutra ne prolazi i neće proći nikada.**

PRIJATELJ: **Što ćemo s tim?**

ŽENA: **Ne znam. Sad treba pokopati srce, pokopati ga, neka šuti.**

PRIJATELJ: **Čut ću ga, dolje pod zemljom, tući će mi pod nogama, slijedit će me kao krtica kud god krenem.**

ŽENA: **Gotovo je, obećala sam da je gotovo. Obećao mi je da je gotovo.**

PRIJATELJ: **Kako je to čudno, to, da nismo vidjeli njih.**

ŽENA: **Da, čudno je. I nismo ih vidjeli i oni nisu vidjeli nas.**

PRIJATELJ: **Da.**

ŽENA: **Prazna sam i umorna i htjela bih šutjeti, dugo.**

Stanka.

ŽENA: **Kako ću bez tebe, ne znam kako ću bez tebe.**

Zagli Prijatelja. Odmakne se.

ŽENA: **Ne, gotovo je, znam da je gotovo, mora biti gotovo.**

PRIJATELJ: **Ne govori mi da je gotovo, gotovo je kad mi srce kaže da je gotovo, a srce te ne da, ne da te. Da. Sad je gotovo. Sad ljubav postaje prijevara i uvreda i nešto strašno, izobličeno.**

Stanka.

PRIJATELJ: **Volim te.**

ŽENA: **Volim i ja tebe.** O Bože, ne mogu se rastati od tebe, ne mogu. Umrijet ću od tuge.

PRIJATELJ: **Što ćemo s tim?**

ŽENA: **Ne znam, ne znam.**

PRIJATELJ: **Možemo li nekako naći kakvo rješenje? Možemo li... nekako...**

ŽENA: **Možemo. Nećemo se više viđati. I bit će grozno bit će strašno a onda će jednog dana biti malo lakše pa još malo lakše i živjet ćemo nekako nekako će se živjeti do kraja.**

Rasplače se. Prijatelj je zagrlji. Grle se dugo.

PRIJATELJ: **Otiđi sa mnom. Pustimo njih neka odu zajedno. Oni to žele, mi to želimo, otiđi sa mnom.**

Žena se odmakne.

ŽENA: **Ti bi htio biti otac njegovoj djeci, htio bi da on bude otac tvojoj djeci, to je nemoguće, kako ne razumiješ?**

PRIJATELJ: **Razumijem, razumijem, o Bože, uzmi me.**

ŽENA: **Naučit ćeš, treba samo pristati biti sretan s njima. Može se biti sretan s njima.**

PRIJATELJ: **Kako se to može naučiti, kako se to uči?**

ŽENA: **Odustanimo, odustanimo, gotovo je, sad više namamo kud. Treba naći mir. Voljet ću te uvijek, vjeruj u to, molim te.**

PRIJATELJ: Voljet ću te uvijek, znam to i srce će mi tući sve tiše, sve slabije i jednog dana više ga neću čuti, jednog dana krenut ću dalje bez srca i treba hodati tako beskrajno dugo, prema čemu, prema komu?

ŽENA: **Zbogom, sad moram ići, moram, zbogom.**

Žena se okrene i odlazi.

PRIJATELJ: Ne odlazi, ne odlazi, molim te, ne ostavljam me mrtva na cesti. Ne, idi, idi, zbogom, zbogom.

Žena se okrene, potrči prema Prijatelju. Čvrsto se zagrlje, ljube se.

Šesnaesti prizor

Park. Ulaze Muž i Prijateljica. Prijatelj i Žena stoje pod kišobranom i ljube se.

PRIJATELJICA: **Pogledaj njih.**

Stoje i gledaju.

PRIJATELJICA: **O Bože, ne mogu to gledati. Ljudi koji se ljube slobodni u parku. Koji pripadaju jedno drugom, slobodni, imaju pravo jedno na drugo, pred svijetom, pod nebom, sretni, predani jedno drugom. Ne mogu ih gledati, mrzim ih, mrzim ljude koji se vole.**

MUŽ: **Jutros sam mislio da me ne voliš da te nije briga bio sam užasnut i ponor se otvorio poda mnom mislio sam da će mi se nebo srušiti na glavu da će me zemlja progutati sad bar znam da me voliš.**

PRIJATELJICA: **Sad kad je svejedno.**

MUŽ: **Zašto si mu rekla? To se ne smije reći.**

PRIJATELJICA: **Ne znam, ne znam. Zašto si ti rekao njoj?**

MUŽ: **Od bijesa. Od bijesa što te ne mogu imati. Od bijesa jer sam mislio da me ne voliš. Svejedno. Svejedno je zašto. Tužan sam i umoran, nemam više snage ni voljeti ni živjeti, nemam volje, kao da sam mrtav, kao da sam već odavno mrtav i koraci što ih čujem kao da nisu moji, kao da su negdje**

daleko iza mene ili u ulici što tu je negdje blizu, ali nije ova ulica po kojoj sad hodam. Kao da je sve stalo za mene, ostalo u nekoj sekundi koje se više ni ne sjećem, kao da je odjednom netko izvukao zemlju što se vrti pod mojim nogama i ja sam ostao lebdjeti, tu tik nad njom, ali noge je ne dodiruju, noge su prekratke.

Prijateljica ga zagrlje. Nasloni glavu na njegovo rame. Spusti kišobran.

PRIJATELJICA: **Kako sam te samo voljela jutros. Kad sam te vidjela kako stojiš na kiši. I najednom je cijeli svijet iščeznuo i svi su ljudi prestali postojati i sve stvari i sve što živi u meni se pomaknulo najednom, ustuknulo, i ostalo je samo tvoje lice kao čista radost, mokro, pod mokrim nebom i ne znam jesam li ikad ikog tako voljela kao tebe jutros.**

Muž i Prijateljica se zagrlje. Ljube se.

MUŽ: **Idi sad, idi dok te volim ovako, dok me voliš, otidi sad dok osjećam da si moja, da pripadaš meni, otidi jer ćemo se možda sekundu kasnije voljeti manje, otidi sad, molim te.**

PRIJATELJICA: **Zbogom.**

MUŽ: **Zbogom.**

Gledaju se dugo, kao da se odvajaju od života, od sebe. Prijateljica uzme kišobran, odlazi, Muž se okrene, ode. Žena i Prijatelj se razdvoje.

ŽENA: **Idi, molim te, idi ti prvi, ne mogu podnijeti da stojiš na kiši i gladaš kako odlazim, idi, molim te.**

Prijatelj se okrene i ode. Žena gleda neko vrijeme za njim pa ode.

Sedamnaesti prizor

Soba. Na krevetu leže Muž, Žena, Prijatelj i Prijateljica.

ŽENA: **Voliš li je... puno?**

MUŽ: **Volim.**

ŽENA: **Razumijem. Bit će ti teško.**

MUŽ: **I tebi.**

ŽENA: **Da. Hoćeš li mi reći kad ti bude teško, kad ti bude nedostajala?**

MUŽ: Vidjet ćeš i sama.

ŽENA: Da. Želim znati. Nemoj krit molim te.

MUŽ: Dobro. Nemoj ni ti kriti.

ŽENA: Ne bih ni znala.

MUŽ: Da. Sad više ne možeš sakriti.

ŽENA: Bit će teško, bit će jako teško.

MUŽ: Znam.

ŽENA: Voliš li me još imalo.

MUŽ: Ne znam, prazan sam, potpuno, ne osjećam ništa, kao da ne postojim, a nekakav život teče, vidim da se kreće, broji dane i mene ne nosi sa sobom, ispao sam mu negdje, zaboravio me.

ŽENA: Pobjegao nam je i sad ga treba stići, uhvatiti ga za rukav.

MUŽ: Isti smo, ti i ja.

ŽENA: Da. Isti smo.

MUŽ: I mislim da bih te mogao još voljeti. Htio bih.

ŽENA: Da. Bilo bi lijepo kad bismo mogli voljeti jedno drugo.

MUŽ: Bilo bi ljepše.

ŽENA: Morati, ćemo pomoći jedno drugom, vjerovati jedno drugom, živjeti i za bol koju osjeća ono drugo.

MUŽ: Da. To bi bio dobar početak.

ŽENA: Da. Je li to moguće, može li se to, možeš li suočavati sa mnom ako patim zbog nekog drugog?

MUŽ: Ne znam, ako ti možeš to isto, onda ću valjda moći.

ŽENA: To je lijepo. Možemo se i smijati tomu.

MUŽ: Možda ne odmah, možda malo kasnije.

ŽENA: Da, ali bilo bi lijepo.

MUŽ: Da.

ŽENA: Ali voljet ćemo ih i dalje.

MUŽ: Sigurno.

ŽENA: Ali možeš li voljeti i mene?

MUŽ: Mislim da bih mogao.

ŽENA: Mislim da bih i ja mogla voljeti tebe. Sad te poznajem, sad bar znam tko si.

MUŽ: Da. Sad i ja poznajem tebe. I ono što ne znam mogao bih upoznati, htio bih upoznati.

ŽENA: Da. Upoznat ćemo jedno drugo. Otkrit ćemo sve tajne i koga smo sve voljeli i koliko i to može biti lijepo.

MUŽ: Da, može biti zabavno.

ŽENA: I odgojit ćemo djecu, našu djecu, djeca su divna, mi smo sve što imaju, nas dvoje.

MUŽ: Da.

ŽENA: I život može biti čudesan i divan.

MUŽ: Da.

ŽENA: I lijep je život.

MUŽ: Da.

ŽENA: Laku noć.

MUŽ: Laku noć.

Stanka. Zagrlje se.

ŽENA: Gdje si sad, spavaš li već?

PRIJATELJ: Ne, ne spavam, i ne mislim ništa, ne mislim na tebe, samo te slušam, slušam kako mi dišeš u prsima.

ŽENA: Podižeš mi prsa i topao ti je dah, čuvam te tu u sebi.

PRIJATELJ: Čuvaj me i čuvat ću tebe kao da čuvam vatru jednu jedinu što još gori na svijetu.

ŽENA: Hoće li me još biti u tebi kada se probudiš?

PRIJATELJ: Bude li još života u meni, ti ćeš biti s njim.

PRIJATELJICA: Misliš li na nju?

PRIJATELJ: Da.

PRIJATELJICA: I ja mislim na njega.

PRIJATELJ: Znam.

PRIJATELJICA: Hoće li to prestati, ikada?

PRIJATELJ: Ne znam.

PRIJATELJICA: Volim ga.

PRIJATELJ: Volim i ja nju.

PRIJATELJICA: Kako ćemo onda živjeti zajedno?

PRIJATELJ: Ne znam.

PRIJATELJICA: Ne mogu živjeti s nekim tko me ne voli.

PRIJATELJ: Volim te.

PRIJATELJICA: Lažeš.

PRIJATELJ: Da, možda, ali draga si mi i... volim te.

PRIJATELJICA: Ne vjerujem.

PRIJATELJ: Voliš li ti mene?

PRIJATELJICA: Ne znam, mislim da te volim.

PRIJATELJ: Ali voliš i njega.

PRIJATELJICA: Da.

PRIJATELJ: Za njim čezneš.

PRIJATELJICA: Da.

PREMIJERE

MEĐUNARODNA
SCENA

ONI KOJI
DOLAZE...

AKTUALNOSTI

DRUGA
STRANA

VOX
HISTRIONIS

IZ POVIJESTI

TEORIJA

NOVE KNJIGE

DRAME

PRIJATELJ: **I ja za njom.**

PRIJATELJICA: **Znam kako je.**

PRIJATELJ: **Ljutiš li se?**

PRIJATELJICA: **Ne. Da. Da, malo, A ti?**

PRIJATELJ: **Ne. Samo sam tužan.**

PRIJATELJICA: **I ja.**

PRIJATELJ: **Možemo možda zadirkivati jedno drugo time, nasmijavati jedno drugo.**

PRIJATELJICA: **Da, možda možemo.**

PRIJATELJ: **Kao što zadirkuju se djeca.**

PRIJATELJICA: **Da. Ali ne odmah.**

PRIJATELJ: **I zavoljeti jedno drugo, sad te osjećam, osjećam te pored sebe.**

PRIJATELJICA: **I ja tebe. Osjećam te, izdajico!**

Prijatelj se nasmije.

PRIJATELJ: **Nećemo mjeriti tko je koga izdao više?**

PRIJATELJICA: **Ja sam tebe izdala do kraja.**

PRIJATELJ: **I ja tebe.**

Stanka.

PRIJATELJICA: **I što ćemo sad?**

PRIJATELJ: **Sad ćemo se ludo voljeti, kao dvoje veselih izdajnika.**

PRIJATELJICA: **Je li to moguće? Vjeruješ li u to?**

PRIJATELJ: **Ne znam, ali to je sve što nam je preostalo. Život nam se nasmijao, trebalo bi mu vratiti istim smijehom.**

PRIJATELJICA: **Da.**

Stanka.

PRIJATELJICA: **A nećemo ostati zajedno samo zato jer je tako lakše?**

PRIJATELJ: **Je li lakše?**

PRIJATELJICA: **Pa ne.**

PRIJATELJ: **Eto vidiš.**

Stanka.

PRIJATELJICA: **Pomozi mi, spasi me nekako, molim te.**

Zagrlje se.

PRIJATELJICA: Spavaš li već? Spavaš li nesvjestan svijeta što te vrti daleko od mene slobodan u snu sanjaš li me putujemo li negdje u tvom snu? Gdje smo, jesmo li negdje sami sretni?

MUŽ: Slušam kišu kako tuče po prozoru. Cure kapi nemirne, ne znaju rasporeda ni puta. Ostavljaju tragove isprepletene, zamršene, krivudave, bez poretka i staze. Brišu jedna drugu kao što sve se briše i već ih nema. Vidiš li? Vidiš li? Kako bježe, kako ne cure ravno. I nestaju, i kreću ponovno istom stazom, pa bježe, bježe tražeći svoj, samo svoj put. A puta nema i sve je varka, jer staklo je mokro, nema suha mjesta, saprano starom kišom. Vidiš li? Pada li kiša po tvom prozoru?

PRIJATELJICA: Kao da kiši u meni i prsa su mi nebo stoji srce nijemo pod kišom i ne razumije nebo i raduje se kiši i ne zna što hoće od njega to veliko nebo ni zašto ga pokriva ni čemu ono kuca ali lijepo je biti tu pod kišom pod suncem pod nebom kucati s nebom.

MUŽ: Spavaj, odmori se, pobjegni životu samo na trenutak pa mu se ujutro opet vrati, pa mi se vrati.

PRIJATELJICA: Spavaj, sanjaj me i sanjat ću tebe. U snu te smijem sanjati, u snu te mogu imati, u snu ću ti dati sebe. I odvedi me negdje daleko u snu, negdje gdje nema ljudi poznatih, negdje gdje te smijem voljeti nesputana, slobodna, sretna, sanjaj nas. **Laku noć.**

PRIJATELJ: **Laku noć.**

MUŽ: **Laku noć.**

ŽENA: **Laku noć.**

Spavaju pa u snu Muž zagli Prijateljicu, a Žena zagrlila Prijatelja.

MRAK